

Bratec in sestřica.

énčico ljubim, sestřico sladkó,
Vse kar je moje vesel delim ž njó.

„Lepšega dėteta videl ni svét,“
Materi skrivno dejal je naš ded.

Oj, in razumna je, to vam povém,
Ž njo se povsódi pokazati smém.

Stara dvé leti in meseca dvá,
Čujte, do dvajset vže brójiti zná!

„Oče naš“ moli kot angelčec zlat,
V petji strnad ne doseže je mlad.

Lani voditelj jej bil sem krepák,
Ko je storila svoj prvi korák.

Letos vže v kolu okrog jo vrtim,
Da mi ne pade, jo trdno držim;

A če se zvrneva vendar obá,
— Časih nevkretna prečudno so tlá --

Sméh le nastaja, za skokom nov skok,
Lénčica moja je hráber otrok;

Jaz nijsem jokal še majhen nikdár,
Kaj stóprav deček pet let skoraj star!

Lujža Pezjakova.

Jurčeto ve nadloge.

Jurče je bil v hribih domá. Ko je nekoliko odrastel, moral je kozé pasti; a to delo mu ni bilo prav po volji, ker na paši je bil vedno sam in s kozami se igrati ni ga veselilo. Prosil je tedaj očeta, da mu so dovolili šivat se učiti. Ko so mu oče to dovolili, gonil ga je vaški krojač s seboj po štéráh; takó je prišel med različne ljudi, kjer je marsikaj videl in marsikaj slišal. Ko se je bil krojaštva izučil, mu domá ni dalo mirú. Slišal je, da drugi rokodelski fantje gredó na ptuje, da več vidijo in si več poskusijo, zató je tudi Jurče želel si nekoliko svetá ogledati.